

Bisbes: l'hora de la dreta

Tots els senyals apunten en la mateixa direcció: el Vaticà està fermament decidit a tancar definitivament l'etapa que va obrir el Concili, l'etapa d'una Església que volia ser moderna, oberta, caminar al pas de les societats contemporànies. S'ha acabat: és l'hora de tornar a l'esperit de Trento i de la contrareforma, de tancar files i d'obediència cega, i si això representa deixar fora del programa —per indiferència o per rebuig— una bona part dels fidels i del mateix clergat, no té importància: els *shows* del Papa Wojtyla demostren que no falten incondicionals. Segons altes fonts vaticanes, l'Església no és una cosa que cal *obrir*, és una cosa que cal *conservar*.

En conseqüència, s'ha acabat també l'orientació dels nomenaments episcopals de l'època de Joan XXIII i de Pau VI. Els nuncis papals, segons la mateixa font vaticana, tenen «instruccions segellades per nomenar bisbes conservadors. Els instal·laren a Brasil, a França, als Estats Units, a tot arreu, fins i tot en les diòcesis menys importants». La direcció cap a una jerarquia rigorosament de dreta, radicalment conservadora i tancada en tot allò que afecta les posicions dogmàtiques o morals, estrictament alineada amb les posicions personals del Papa, és una direcció clara i decidida. Alguns exemples recents poden ser el nomenament d'un obscur rector de poble, Georg Eder, com arquebisbe de Salzburg; la designació com arquebisbe de Dublín d'un metafísic conservador; la instal·lació com a Primat del Brasil d'un càrrec de la cúria vaticana; la designació com arquebisbe de Filadèlfia d'Anthony Bevilacqua, famós per haver expulsat una monja que respectava el dret de les dones a l'avortament; el nomenament com arquebisbe de Viena d'un monjo perfectament desconegut, Hans Hermann Groër, i com auxiliar seu un teòleg pròxim a l'Opus Dei; o la instal·lació a Colònia de l'home de confiança del Papa, el cardenal Meisner.

«Tots els homes del Papa», sembla que és la consigna. No hi ha lloc per homes amb un mínim d'esperit independent, per bisbes comprensius amb les angoixes de les dones i els homes del nostre temps, per una jerarquia que pugui distanciar-se de les posicions —dogmàticament i

moralment— ultraconservadores del Vaticà oficial. Sí que hi ha lloc per homes com el nou arquebisbe de Salzburg, que celebra la missa —tot un símbol— d'esquena als fidels, que considera que l'educació sexual és una «manobra comunista per dominar la societat», i que condemna la sida com un càstig diví. Res no ha pogut aturar la designació d'aquests «homes del Papa», no la resistència del clergat local, ni l'oposició frontal dels capítols diocesans, ni el risc de gravíssimes escissions i enfrontaments interns als països afectats. Quan el capítol catedralici de Colònia, seguint un dret històric, va refusar elegir cap dels candidats del Papa, el Vaticà va amenaçar amb el nomenament d'un administrador apostòlic per la diòcesi rebel.

Al nostre país, no és previsible cap mena de resistència. En poc de temps quedarà vacant l'arxidiòcesi de Barcelona, i l'elecció dels successors del cardenal Jubany serà un assumpte estrictament vaticà. Serà molt probablement un bisbe català —l'idioma o la nacionalitat no és cap problema—, però molt probablement no serà un bisbe progressista. No serà destinat per la seua altura intel·lectual ni per la seua capacitat de dirigir dinàmicament una diòcesi tan grossa i tan complexa: serà designat

per ser home segur i de confiança del Vaticà. Podria ser molt bé un home escassament conflictiu i amb experiència en la cúria romana, com Ramon Torrella, o podria ser fins i tot un incondicional de la docilitat com Roca Cabanellas (si el Vaticà li ho mana, parlarà català). O podria ser qualsevol altre que es pugui traure de la màniga el nunci Tagliferri, amb l'acord de monsenyor Suquía. El criteri dels altres bisbes catalans, probablement no serà decisiu. Quant a la successió del bisbe Barrachina d'Alacant, no cal patir: només han de buscar algú que continue els seus mateixos passos. I si no és valencià, ni coneix la llengua del país, no té cap importància: com que ací els bisbes —inclòs el de Castelló— només gasten el castellà...

Un efecte sí que poden aconseguir, amb aquesta política: quedar-se sols, amb la seua jerarquia cegament fidel, i que la gent *passa* cada dia més de bisbes i de capellans. Com deia la premsa de Colònia, l'endemà del famós *diktat* papal: «El Papa ha guanyat, l'Església ha perdut». □